

Med hensyn til aldersgrænsen blev jeg lidt forbavset over ønsket om en dispensationsmulighed for dem under 20 år, for det er indeholdt i lovforslaget, at hvis man eksempelvis på en virksomhed sender sine medarbejdere af sted til nogle bestemte kurser – eller det kan være et rotationsforløb – og den ene af dem er under 20 år, så kan der dispenseres fra aldersgrænsen på 20 år. I konkrete situationer skal det kunne lade sig gøre, ellers har vi lagt vægt på, at AMU-systemet har en voksenprofil for netop også dermed at styrke de unges orientering imod ungdomsuddannelserne.

Så er jeg også glad for, at der er en anerkendelse af det her med merit. Jeg vil godt sige, at merit betyder jo en kvalitet, et kvalitets-ISO-2-mærke, eller hvad det hedder, i forhold til et givet undervisningsforløb, hvor man allerede, inden man starter på det, skal vide: Hvad er det værd, hvad er det godkendt som af de faglige udvalg?

Det er det, der er afgørende: At det er de faglige udvalg, der skal godkende, om et AMU-forløb er noget værd. Det synes vi er godt, og jeg har ikke nogen bekymringer for, om de faglige udvalg vil sænke kvalitetskravet, fordi de skal give merit til nogle andre typer af uddannelse.

Så er jeg glad for bemærkningen om nødvendigheden af samarbejdet, som hr. Bendt Bendtsen på hr. Frank Dahlgaards vegne fik formuleret på en måde, så man ikke skulle tro, at Det Konservative Folkeparti stod bag forslaget. Men dér vil jeg nu godt sige: Dér vælger jeg den fortolkning, at på et tidspunkt i forhandlingerne blev både Venstres og Det Konservative Folkepartis arbejdsmarkeds- og uddannelsespolitiske ordfører udstyret med et forslag, hvor det her med skolesamarbejdet var beskrevet på en noget omstændelig måde – for nu at sige det lidt diplomatisk.

Det ligger der ikke i det nye forslag. Der ligger i det nye forslag, at det, vi gerne vil, er at skabe en forpligtende ramme om skolesamarbejdet. Hvordan det gøres, vil i meget, meget høj grad være op til skolerne selv. Det, der bare er regeringens pointe, er, at der etableres nogle lokalt forankrede fælles samarbejdsfora. Hvordan og hvor tit man så skal mødes og hos hvem, og hvordan det skal finansieres, det må man selv om lokalt.

Der er altså ikke tale om specielle tilskud til sekretariater og den slags. Det er taget ud af forslaget, fordi vi gerne vil have det så fleksibelt som muligt; men vi er til gengæld optaget af, at

de skoler – og der er jo desværre nogle steder, hvor man ikke kan finde ud af at samarbejde – får et vink med en vognstang i form af et lovforslag, der siger, at de skal samarbejde. Det er selvfølgelig en anelse pinligt for dem, men det har vi ikke desto mindre syntes var nødvendigt i denne omgang.

Så siger hr. Bendt Bendtsen, at hvis der nu kommer en massiv tilgang, så skal deltagerbetalingen sættes op. Det er ikke med i finanslovsaftalen, og derfor var jeg glad for den sidste bemærkning heroppefra, nemlig at man stod bag finanslovsaftalen, for der er ikke taget stilling til, om priserne skal sættes op afhængig af, hvordan tilgangen er.

Til hr. Aage Frandsen vil jeg også godt sige tak for de overvejende positive meldinger om forslaget. Jeg har noteret mig, at brugerbetaling – til trods for at 75–80 pct. er undtaget fra brugerbetaling – stadig væk er en ting, som SF ikke bryder sig meget om. Men lad os nu prøve at kigge på det i den videre færd. Jeg er enig i opfattelsen af, at virksomhederne bør spille mere aktivt sammen med uddannelsesinstitutionerne. Om ambitionsniveauet er for højt eller for lavt, det vil efterspørgslen jo vise, og heldigvis for det.

Til fru Dorit Myltoft vil jeg godt sige tak for bemærkningerne, også tak for bemærkningerne om en forenkling af rådsstrukturen. Det har også været en vigtig ting for os at få forenklet udvalgsstrukturen.

Hos hr. Tom Behnke var der også både plus og minus i ordførertalen, ja til decentralisering og bekymring for, at decentralisering betyder kapacitetsudvidelse.

Dér vil jeg nu godt sige, at der i dette lovforslag ikke lægges op til, at skolerne selv kan træffe beslutning om større udbygninger. Det skal stadig væk være en sag, som behandles i Finansudvalget. Det er det eneste punkt, hvor man kan sige, at finansieringen adskiller sig fra de tekniske skoler. De tekniske skoler har jo også bygningsudgifterne med inde i taxameteret. Dér har vi altså valgt at have bygningsudgifterne uden for taxameteret netop for at holde fast i tømme i forhold til kapacitetsudvidelser. Det vil under alle omstændigheder være en politisk sag, hvis der skal ske udvidelser.

Så til spørgsmålet om øget uddannelse, om det kan løse arbejdsløsheden. Det er jo et godt spørgsmål, der er svært at svare på. Jeg vælger at svare på det på den måde, at der er en meget nøje sammenhæng imellem folks uddannelses-